

del Pui de Linya no hi ha *gòt* de mal país», Espot (BDC xxiii, 271); Pallars avall és encara molt usat a la Conca de Tremp, almenys en els seus pobles ponentins: tant a Gulp com a Moror em digueren que amb sentit idèntic usen adés *no n'hi ha got* adés *no n'hi ha mòla* (1957); en gascò això és ben poc conegut fora de la Vall d'Aran, però sembla que també ho diuen en el Lavedà, si bé (essent mort això en el Bearn) les dades que en donen Palay i encara més el TdF estan redactades en forma evasiva (evitant de comprometre's), aquell reconeix que *gout* s'usa en el Lavedà amb la vaga definició «un peu, une goutte» (amb exemple, segurament improvisat, *un gout de bin*) i remissió no menys evasiva a *esgout* i *degout*. De fet, però, no és substantiu sinó adverbi, però no ho van veure en les explicacions poc clares que devien rebre; també recordo (no en trobo notes) haver-ho sentit a la Vall de Boí i llegit en un altre text antic.

Gotar; *gotador*. *Gotarrada*. *Gotarrenc*, potser incorporat secundàriament a aquest grup partint de *gros-renc* o de *borderenc*⁴ amb la primera *r* dissimilada. *Gotat*.

Gotejar [1507, Busa-N., D-I-1]; «*gotejar* o *degotar*: stillo», DTo. 1647, Lacav., avui el cat. central li prefereix *degotar*, sens dubte el més recomanable, però *gotejar* més al Sud i més al Nord: «a la presó que'n portaren / tot són voltas y parets - totes las parets *gotejan* / ---», romanç vell que fa referència a Perpinyà i en mostra trets lingüístics, ja no recents, MilàF (Romllo., 135.15); «entre punyentas armas y brassos alts, s'escorre, / la *gotejanta* clava tot carregant-se a coll / ---», Verd., *Atl.* de 1867 (en la de 1878 ho canvia en la *clava corsecanta*); «era un home petitó --- ab un gran trenc al pols esquerre que li regalimava sang per damunt de l'orella y li *gotejava* coll avall», Noller (Notes de c., 194); *gotejant*, *gotejador*, *gotejat*; *goteig*.

+*Gotella* 'goteta, gota' (ms. B de les *VidesR*, supra); *gotell*; *gotellada* [c. 1900, Ruyra; Bulbena, Vogel etc.]; BDC xviii, 229; *gotellam*; *gotellar*; *gotellejar*. *Gotellera* 'gotera' com a dial. Lab. 1839 (del seu Maestr., segurament), Priorat (*gotallera*, JBru, en *Misc. Folkl.* d'Arabia, p. 156), Tort. (Vergés Paulí, *Espurnes* v, 162; BDC iii, 99); *gotellim*, *gotellimar*; *gotellina*, *gotellinar*; *gotellós*; *gotellot*. *Engotellat*.

Goter 'barranquet que degota un poc d'aigua': és sobretot dels nostres Pirineus centrals, però no estrany a la zona Cerdanya-Conflent (a les Gorges de Carença hi ha el *Sill* (o *Cill*?) del *guté*, Tuès, 1959), sens dubte enlloc tan viu com a Pall.-Ribag.-Aran (*Voc. Aran.*, 50, i aquí també el toponímic *gotau* amb el mateix sentit); n'hi ha dotzenes a la Vall de Boí, de tan vistents com *Lo Gote(r) de la Pala*, que baixa cap al poble de Boí des de la collada que duu a Casenoves; secundàriament també s'aplica als carrerons abarrancats propis d'aquells pobles (cf. BDC xx, 196) i amb aquest sentit sembla figurar ja en els Privilegis de la Vall d'Aneu, de 1408: «que sagrament ne testimoni que-s faça per carreres ne per *gotés*, ne per posades de albercs o de cases, que no age reprovament» (fº 7, RFE iv, 43, n. 2).⁵ *Gotera* [1461, 1481, *AlcM*; BDC xx, 196]: a

muntanya alguns estenen el sign. a tot el ràfec, on hi ha les canaletes, o almenys a aquestes (Vall Ferrera etc.) i *goteres* pl. s'acosta de vegades (en documentació castellanenca especialment al sign. hispano-americà 'afores d'una possessió, d'una població etc.') (cf. *AlcM*, § 2, i veg. infra *agot*); *goterada*; *goterot*.

Gotill (cites ross. en *AlcM*, que semblen traïr un ús «poètic» un poc vague) en les valls pirinenques catalanes, on es repeteix bastant com a genèric toponímic, no tinc nota concreta de l'ús apellatiu; sí a la Vall d'Aran (sobretot genèric toponímic) i d'altres valls gascones, on significa 'barranquet per on es fan rossolar troncs tallats del bosc' (Alta Bigorra, Krüger, BDC xxiii, 183); freqüent en la toponímia gascona, això i de vegades el femení (*La Goutille*, bordes damunt Chein-Dessus, distr. de St. Gaudens). *Gotillada*. *Gotillera*. +*Gotina*, també amb tal significat en la documentació rossellonesa: l'afrontació de Baó «descendit per ipsa *gutina* in ipsa Bula», a. 988, deu tractar-se, doncs, d'un barranquet afluent de la Bula, el riu que desaiuga a la Tet per l'esquerra, provinent de Calce (diferent de la Bula canigonesa), i repetit amb context encara més clar en un altre doc. de la mateixa data (tots dos *Colh. Moreau*, B. N. P., vol. xiv, n.º 66). En canvi a Mallorca es diu de les gotes de pluja (*Jar gotines* 'cauen gotes' Esporles, BDLX xi, 50). Val. merid. *gotinejar* i *gotinyar* intr. 'degotar': a Penàguila m'expliquen que a la «Cova *Gotinyada*» hi *gotinya quan plou* (1963).

Degotar [JoMartorell]: «com véu descavalcar a Pírimus, ab lo cavall tot banyat de suor, qui *degotava* com a pluja, dix ---» (Ag. II, 109); «DEL CELLER O BODEGA --- *degotar*: extillo», OPou, *TbPu.*, 20; «al cap de deu dies, féu *degotar* tot aquest oli --- dintre altre flascó de vidre, ab un embut», MAgustí, 1617 (*Secrets d'Agric.*, fº 13v); «la roca va *degotant*, / com si's fongués de tristesa, / va *degotant* com sos ulls / una aygua terrosa y freda», Verdaguer (*Llegenda de Montserrat*, 46).

Degotament [Lacavalleria], *degotant* [Labèrnia, 1839], *degoter* [id.] molt estès per la muntanya del Princ. («l'Església Vella caurà perquè hi ha molts *dəgutés*», Castell d'Alareny, 1964); el més usual en cat. central és *degotall* (ed. de Lab. fi de S. xix; molts indrets a totes les muntanyes del N. del Princ., *Els Degotalls*, cova de Montserrat etc.), però també ross.: «baixen escumejant còrrecs d'aigües gelades / i el bosc d'avellaners ne plora *degotalls*», JSebPons (*Seres de Canigó*). *Degotadis* m. mall.: «Es *Frare* és un *dəgotadis*», Port d'Andratx (1964); *degotadissa*. +*Degotinar* intr. 'degotar' ross. (JSebPons, *Canta-Perdiu*, 82). *Gotimall*. *Degotós*. *Degotejar*; *degoteig*. *Degoter*; *degotera*. *Degotim*; *degotimar*. *Degotís* m. [Labèrnia 1839]: particularment cap a l'Ebre: «allà hi ha uns *əmadós*» i, explicant-m'ho: «uns *degotissos*» Torre de l'Espanyol (1936), i encara més a Mall.: «Sa Fonteta des Comellar no és més que un *dəgutís*» Sta. Maria del Camí; Calvià; 1963-4, i sovint aplicat a una estalactita (Cala Ratjada, una arran de costa, 1969).

Esgotar [1469 i 1493, val., *AlcM*]: «*esgotar*, no